

Sygn. akt III Ca 1445/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Roman Troll (spr.)

Sędzia SO Lucyna Morys-Magiera

Sędzia SO Marcin Rak

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2018 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko A. K. (1)

o ustanowienie rozdzielności majątkowej małżeńskiej

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt III RC 253/16

oddala apelację.

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Lucyna Morys-Magiera

Sygn. akt III Ca 1445/17

UZASADNIENIE

Powód D. K. domagał się zniesienia z dniem 13 marca 2015 r. ustawowej wspólności majątkowej z A. K. (1), wynikającej z zawartego przez nich małżeństwa. Uzasadniając swoje stanowisko podał, że strony pozostają w separacji faktycznej, a obecnie toczy się pomiędzy nimi postępowanie rozwodowe, prowadzą oddzielne gospodarstwa domowe, nie komunikują się ze sobą, zamieszkują jednak w jednym mieszkaniu. Od 2 września 2015 r. pozwana prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą, która ma generować zadłużenie obciążające powoda, nadto powód pokrywa wszystkie koszty związane z utrzymaniem mieszkania (media oraz czynsz), zdarzyło się, że pozwana sprzeniewierzyła środki przekazane przez powoda, doprowadzając do zadłużenia mieszkania.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że to powód doprowadził do rozpadu wspólnego gospodarstwa stron, zaprzeczyła także, że prowadzi działalność gospodarczą, która ma generować zadłużenie. Podkreśliła, że przekazane przez powoda środki na spłatę czynszu wykorzystwała na zaspokojenie swoich podstawowych potrzeb, gdyż po jego odejściu pozostała bez środków do życia.

Wyrokiem z 6 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Żorach ustanowił rozdzielność majątkową między z dniem 23 listopada 2016 r. (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz orzekł o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu ustanowionego dla pozwanej (pkt 3), jednocześnie odstępując od obciążenia pozwanej kosztami procesu (pkt 4).

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: pozwem wniesionym 3 lutego 2015 r. pozwana domagała się orzeczenia separacji między stronami, a w późniejszym czasie żądanie zmodyfikowała – pozwana domagała się rozwodu; strony zawarły związek małżeński 6 grudnia 2008 r., posiadają dwójkę dzieci – M. i B., które są niepełnosprawne - przyczyną niepełnosprawności są całościowe zaburzenia rozwojowe, u dzieci zdiagnozowano autyzm. Nadto Sąd Rejonowy ustalił, że strony posiadają wspólnie zaciągnięty kredyt na mieszkanie, którego miesięczne raty oscylują w granicach 700 zł – zadłużenie reguluje powód. Małżonkowie K. są właścicielami dwóch samochodów osobowych – O. (...) z 2000 r. oraz V. (...) z 2000 r. Strony są głęboko skonfliktowane, nie komunikują się ze sobą bezpośrednio, często używają w tym celu listów lub poczty mailowej. Zamieszkują wspólnie, lecz prowadzą odrębne gospodarstwa domowe oraz posiadają oddzielne pokoje. Brak jest pomiędzy nimi porozumienia i współpracy w zarządzie majątkiem wspólnym, a pozostają w ustroju ustawowej majątkowej wspólności małżeńskiej.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego powód obecnie prowadzi działalność gospodarczą w zakresie programowania oraz usług informatycznych, w 2016 r. jego średniomiesięczny dochód z tego tytułu wynosił około 6000 zł. Pismem spółdzielni mieszkaniowej, do której należą strony, z 30 listopada 2015 r., został on wezwany do zapłaty 2369,60 zł tytułem czynszu, to zadłużenie zostało przez niego uregulowane w ratach. Obecnie tylko powód reguluje należności za czynsz i media, a poza tym łoży także alimenty na utrzymanie dzieci (łącznie 1400 zł). W 2010 r. powód zaciągnął kredyt obrotowy na prowadzoną działalność gospodarczą, a obecnie jego działalność jest zadłużona na 30000 złotych. W okresie kwiecień – maj 2015 r. sprzedał część przedsiębiorstwa wraz z długiem za 400000 zł. Natomiast pozwana 2 września 2015 r. rozpoczęła prowadzenie indywidualnej działalności gospodarczej pod nazwą (...) A. K. (1), związanej z produkcją odzieży wierzchniej. Od 1 stycznia 2016 r. do 30 listopada 2016 r. działalność gospodarcza pozwanej przyniosła stratę - 1232,72 zł. Ostatnio posiadała, do 3 listopada 2012 r., zatrudnienie jako zastępca kierownika salonu w NG2 S.A. w P.. W zakres jej majątku osobistego wchodzi zabytkowy samochód – F. (...) z 1985 r.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dowody powołane w uzasadnieniu wyroku, które uznał za wiarygodne, pozostałe zaś – również wyszczególnione w uzasadnieniu wyroku - nie zostały uwzględnione z uwagi na fakt, że nie miały one wpływu na wynik postępowania.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że podstawę żądania powoda stanowi art. 52 § 1 k.r.o., zgodnie z którym z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać ustanowienia przez sąd rozdzielności majątkowej. Wskazał przy tym, że jedyną przesłanką ustanowienia przez sąd rozdzielności majątkowej na żądanie małżonka jest istnienie „ważnych powodów”, a samo żądanie podlega ocenie także z punktu widzenia zasad współżycia społecznego (art. 5 k.c.). W ramach tej oceny należy mieć na względzie interes pozwanego małżonka i dobro rodziny. Przywołując przykładowe przyczyny prowadzące do ustalenia rozdzielności majątkowej, jak i orzecznictwo w tym przedmiocie, Sąd I instancji uznał, że w zasadzie między stronami nastąpił trwały rozkład pożycia małżeńskiego. Narastający między stronami konflikt, poza wystąpieniem z pozwem o rozwód przez pozwaną, doprowadził również do niemożności porozumienia się, co do kwestii finansowych rodziny. Do czasu wszczęcia sprawy o separację strony postępowania wspólnie zarządzały posiadanym majątkiem, przy czym to na powodzie ciążył obowiązek finansowego zabezpieczenia potrzeb rodziny, a pozwana zajmowała się ich wspólnym gospodarstwem domowym. Obecnie całość kosztów związanych ze spłacaniem kredytu oraz uiszczaniem czynszu i mediów ponosi powód. Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że w tej sprawie zaistniały powody, uprawniające do ustanowienia rozdzielności majątkowej między małżonkami. Strony pozostają w separacji faktycznej, polegającej m.in. na zamieszkiwaniu w osobnych pomieszczeniach, braku współdziałania w zakresie zarządu majątkiem wspólnym oraz w zakresie wszelkich kwestii finansowych. Bezspornie separacja faktyczna pomiędzy stronami nastąpiła wskutek nieporozumień między małżonkami natury osobistej. W ocenie Sądu Rejonowego wspólność majątkowa między stronami jest fikcją, a jej istnienie nie służy dobru rodziny. Kwestią kluczową

i sporną było natomiast, czy doszło do zaistnienia takich okoliczności, jakie uprawniałyby – zgodnie z art. 52 § 2 k.r.o. – do ustanowienia rozdzielności z datą wsteczną, to jest wcześniejszą, aniżeli wytoczenie powództwa. Sąd Rejonowy uznał, że w rozpoznawanej sprawie nie zaistniał wyjątkowy wypadek, o jakim mowa w art. 52 § 2 k.r.o., pozwalający na ustanowienie rozdzielności z datą wcześniejszą, bowiem strony nadal zamieszkują we wspólnym mieszkaniu, a w trakcie wspólnego pożycia stron to powód ponosił koszty utrzymania tego mieszkania. Zaś po zerwaniu więzi pomiędzy stronami, powód, osiągając wyższe dochody niż pozwana, z własnej woli nadal ponosił wszelkie koszty utrzymania wspólnego mieszkania

i spłacał wspólne zadłużenie. Była to zatem kontynuacja dotychczasowego stanu rzeczy. Sąd Rejonowy doszedł więc do przekonania, że datą właściwą do ustanowienia rozdzielności majątkowej pomiędzy stronami jest wytoczenie powództwa, czyli 23 listopada 2016 r. Wówczas bowiem niewątpliwie doszło do utrwalenia się separacji między małżonkami i zaistniały ważne powody, uzasadniające także orzeczenie wobec faktu, że strony już od dłuższego okresu czasu żyją w rozłączeniu. Zarazem nie stwierdzono, aby ustalenie rozdzielności majątkowej ze wskazaną datą zagrażało interesom wierzycieli. Rozstrzygnięcie zapadło na podstawie wskazanych wyżej przepisów.

Wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu Sąd Rejonowy ustalił na podstawie

§ 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w związku z § 10 ust. 1 pkt 7 tego rozporządzenia i orzekł jak w punkcie 3. wyroku. Natomiast, na zasadzie art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę trudną sytuację majątkową i życiową pozwanej, Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie 4. wyroku.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana domagając się skierowania sprawy do Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R., do sprawy o sygn. akt

II RC 160/15 z jej powództwa o rozwód, a także przeniesienia sprawy do sądu w innym województwie, albowiem wszyscy sędziowie w województwie (...) nie podporządkowali się Konstytucji i ustawom. Zaznaczyła przy tym, że wyrok zaskarża w całości i zarzuciła mu naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie przez sąd zgłoszonych wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego, brak odniesienia się do wniosku z 28 września 2016 r. do dokumentacji, którą przedłożyła 11 lutego 2017 r., pominięcie dowodów pozwanej dotyczących zarzutów przeciwko sędziom, którzy nie podporządkowali się Konstytucji i ustawom. Wskazała przy tym, że nie wszyscy sędziowie złożyli oświadczenie zgodnie z art. 52 § 2 k.p.c. Dalej pozwana zarzuciła sędziemu referentowi i pełnomocnikowi ustanowionemu dla niej z urzędu prowadzenie sprawy na rzecz powoda i obciążenia Skarbu Państwa kosztami wynagrodzenia adwokackiego bez podstawy prawnej, a także naruszenie prawa procesowego poprzez ustanowienie rozdzielności majątkowej małżeńskiej na rzecz powoda, który przez tenże wyrok chce uniknąć odpowiedzialności karnej za głodzenie pozwanej i dwojga małoletnich dzieci pozbawionych środków do życia. Wniosła przy tym

o zobowiązanie powoda do przedstawienia dowodu na jego twierdzenia, że łoży alimenty

w wysokości 1400 zł, wskazując, że ostatnia kwota alimentów nie została wypłacona w październiku 2016 r. w łącznej wysokości 800 zł, a także o przedstawienie dowodów, że jej osobistym majątkiem jest zabytkowy samochód F. (...), który nie ma tablic samochodu zabytkowego oraz o ściągnięcie do sprawy akt MOPS w Ż. dotyczących pozwanej, które odzwierciedlają sytuację finansową pozwanej.

W piśmie datowanym na 18 lipca 2017 r. pozwana sprecyzowała, że domaga się uchylenia wyroku i skierowania sprawy do Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. Wydziału II Cywilnego do sprawy o sygn. akt II RC 160/15, by rozdzielność majątkowa ustała z dniem orzeczenia rozwodu.

Powód wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktycznie i na ich podstawie wywiódł wnioski, które Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wnioski zawarte w apelacji, w tym wnioski dowodowe, nie zasługiwały na uwzględnienie. Przede wszystkim Sąd Okręgowy uznał za niezasadny wniosek o skierowanie tej sprawy do sprawy o rozwód, jak również o dołączenie do akt rozpoznawanej sprawy akt sprawy o rozwód oraz akt administracyjnych dotyczących postępowania Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w zakresie dotyczącym pozwanej. Wskazać bowiem należy, że toczące się równoległe postępowania między stronami o ustanowienie rozdzielności majątkowej i o rozwód nie są identyczne - przedmiotem rozpoznania sprawy o rozwód nie jest to, czy pomiędzy małżonkami ma istnieć rozdzielność majątkowa. Rozdzielność majątkowa powstaje wskutek orzeczenia rozwodu, jednakże orzeczenie takie między stronami jeszcze prawomocnie nie zapadło, a okoliczność ta nie jest przez żadną ze stron kwestionowana. Tymczasem przedmiotem rozpoznania w tej sprawie był wniosek o ustanowienie rozdzielności majątkowej w trakcie trwania małżeństwa, a okoliczności brane przez sąd pod uwagę przy ocenie takiego wniosku są inne niż te istotne w sprawie o rozwód. Dlatego też, ze względu na odmienny przedmiot obu postępowań, wnioski nie mogły zostać uwzględnione.

Jeżeli chodzi o akta administracyjne Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, to uznać należało, że dla rozpoznawanej sprawy nie mają one istotnego znaczenia. Wynika to z tego, że w apelacji nie były kwestionowane ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie sytuacji finansowej pozwanej, że pobiera ona zasiłek z MOPS i prowadzi działalność gospodarczą generującą straty, a jedynie okoliczność przyczyniania się powoda do zaspokajania potrzeb rodziny. Ustalenia Sądu I instancji odnośnie sytuacji majątkowej powódki nie wymagają uzupełnienia, zresztą na ich podstawie Sąd Rejonowy orzekł także w przedmiocie kosztów procesu.

Podstawę orzeczenia przez Sąd Okręgowy w tej części stanowi regulacja art. 227 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Jednocześnie, zdaniem Sądu Okręgowego, niezasadny jest wniosek o przekazanie sprawy do sądu w innym województwie. Wniosek taki nie znajduje uzasadnienia prawnego, albowiem to Sąd Okręgowy w Gliwicach jest właściwy do rozpoznania apelacji od orzeczeń Sądu Rejonowego w Żorach, a to zgodnie z art. 27 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 367

§ 1 i 2 k.p.c. Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że żadna ze stron nie złożyła skutecznego wniosku o wyłączenie sędziego. Wniosek pozwanej o wyłączenie sędziów został pzwrócony na rozprawie apelacyjnej 22 maja 2018 r., albowiem pozwana nie usunęła, w wyznaczonym terminie 7 dni, braków formalnych tego wniosku w postaci wskazania imiennej listy wszystkich sędziów, o których wyłączenie wnosi i podania podstaw wyłączenia co do każdego z nich pod rygorem zwrotu wniosku, o które była wezwana 4 kwietnia 2018 r. /k. 400/. Orzeczenie to zapadło na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. Wskazani przez pozwaną w apelacji sędziowie SSO Artur Żymełka, E. K., SSO Barbara Mígas, SSO Barbara Konieczna nie orzekali zaś w sprawie jej apelacji.

Pozwana zgłosiła nadto zarzut pominięcia przez Sąd Rejonowy jej wniosków dowodowych w piśmie datowanym na 11 lutego 2017 r., stanowiącym odpowiedź na pozew. Jak wynika z protokołu rozprawy z 6 kwietnia 2017 r. Sąd I instancji zwrócił to pismo w części zatytułowanej „sprzeciw od wezwania...”, lecz dopuścił następnie dowody z całej dokumentacji załączonej do tego pisma – zarzut ten jest więc bezzasadny. Nadmienić nadto należy, że pozwana została prawidłowo wezwana na termin rozprawy 6 kwietnia 2017 r. celem jej przesłuchania. Z przesłanego przez nią pisma, datowanego na 26 marca 2017 r., które wpłynęło do Sądu Rejonowego w Żorach 28 marca 2017 r. z załącznikami, wynika, że 8 marca 2017 r. otrzymała wezwanie na tą rozprawę /k. 236/. Powyższe okoliczności prowadzą do wniosku, że w sposób prawidłowy pozwana była wezwana do Sądu Rejonowego w Żorach celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu, właściwie pominięto też dowód z jej przesłuchania z uwagi na jej nieusprawiedliwione niestawiennictwo. Pozwana nie uprawdopodobniła, aby przyczyna jej niestawiennictwa była niezawiniona – należy więc przyjąć, że miała możliwość osobistego stawienia się na rozprawie, została poinformowana o tego konsekwencjach, a co więcej musiała być świadoma, że wobec uprzedniego wypowiedzenia przez nią pełnomocnictwa jej pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu, nie będzie przez nikogo reprezentowana na rozprawie.

Pozwana jednak w apelacji nie podnosi nieprawidłowości w zakresie zwrotu jej pism.

Odnosząc się do zarzutu pominięcia pozostałych dowodów z dokumentów wnioskowanych przez stronę w trakcie postępowania przed Sądem I instancji należy wskazać, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazał przyczyny odmowy dopuszczenia tych dowodów – nie miały one wpływu na rozpoznanie sprawy i wynik postępowania. Ocenę tę Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela. Nie przedstawiono natomiast żadnego materiału dowodowego wskazującego na to, aby świadkowie zeznający w sprawie mogli być uznani za niewiarygodnych. Dodać w tym miejscu należy, że świadek A. K. (2) nie był przesłuchany 6 maja 2017 r., ale 6 kwietnia 2017 r. Trudno w tym przypadku ustalić o jakie przesłuchanie pozwanej chodzi, gdyż świadek był przesłuchiwany w tej sprawie tylko raz.

Kluczowym dla istoty rozpoznawanej sprawy jest okoliczność, iż – zgodnie z twierdzeniem zawartym w apelacji – powód w 2014 r. porzucił rodzinę, a co za tym idzie, co najmniej od tego czasu, strony pozostają w separacji faktycznej. Fakt istnienia separacji faktycznej jest o tyle istotny dla rozpoznawanej sprawy, że na gruncie art. 52 k.r.o. może stanowić ważny powód przemawiający za ustanowieniem rozdzielności majątkowej w czasie trwania małżeństwa. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, na podstawie zeznań świadków, że strony prowadzą oddzielne gospodarstwa domowe: mają osobne pokoje, osobne półki w lodówce, szafki, a wszystko to rozpoczęło się wraz z wszczęciem sprawy o rozwód w lutym 2015 r.; natomiast sama sprawa o rozwód (poprzednio o separację) była jedynie następstwem konfliktów między stronami, istniejącymi już wcześniej.

Zdaniem Sądu Okręgowego pozostawanie stron w separacji faktycznej, jak również narastający konflikt pomiędzy małżonkami, niemożność dokonywania pomiędzy nimi jakichkolwiek ustaleń odnośnie zarządu majątkiem wspólnym, przemawia za uznaniem, że ustanowienie rozdzielności majątkowej między nimi jest zasadne. Nadto wskazać należy, że strony nie potrafią dojść do porozumienia w kwestiach związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej przez oboje małżonków oddzielnie, czy też ustaleń w kwestii istniejących zobowiązań zaciągniętych na prowadzenie działalności gospodarczej i strat w tym zakresie. Jak wynika z dołączonej przez pozwaną kserokopii podsumowania z księgi przychodów

i rozchodów od stycznia 2016 r. do 30 listopada 2016 r. jej działalność gospodarcza przyniosła 1232,72 zł straty. Ponadto strony mają wspólny kredyt mieszkaniowy, a pozwana dysponuje majątkiem odrębnym w postaci samochodu osobowego marki F. (...). W uzasadnieniu apelacji pozwana nie kwestionuje posiadania takiego pojazdu zaznaczając, że jest on bez tablic samochodu zabytkowego – nie ma to jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Dodatkowo, prowadzone pomiędzy stronami od lutego 2015 r. postępowanie najpierw co do separacji, a następnie o rozwód, wyraźnie wskazuje, że zachodzą ważne powody do tego, aby ustanowić rozdzielność majątkową między małżonkami i to już z chwilą złożenia pozwu.

Pozwana nie wykazała jakichkolwiek okoliczności faktycznych mogących uzasadniać ewentualny brak ważnych powodów do ustanowienia rozdzielności majątkowej.

Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa i dlatego Sąd Okręgowy ją aprobuje, co przekłada się na prawidłowe ustalenia faktyczne

Bezsporne pomiędzy stronami jest to, że pozostają w konflikcie i w separacji faktycznej - wynika to chociażby z apelacji, w której pozwana podnosi, że powód w 2014 r. porzucił rodzinę. Konflikt, ciągle narastający pomiędzy małżonkami, jest już na tyle duży, że nie są oni w stanie podjąć najprostszych decyzji w przedmiocie zarządzania majątkiem wspólnym. Ważnym powodem przemawiającym za ustanowieniem rozdzielności majątkowej małżonków, w rozumieniu art. 52 § 1 k.r.o., może być, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, separacja małżonków uniemożliwiająca im współdziałanie w zarządzie majątkiem wspólnym. Sytuacja taka stwarza bowiem z reguły zagrożenie interesów majątkowych jednego lub nawet obojga małżonków. W takiej sprawie decydujące znaczenie mają kwestie czysto majątkowe

i możliwość porozumienia małżonków w sprawach związanych z zarządem ich majątkiem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 2004 r., sygn. akt V CK 215/04, LEX nr 277885, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2000 r., sygn. akt II CKN 401/00, LEX nr 548761). Dodatkowo, prowadzenie przez pozwaną działalności gospodarczej, która generuje straty,

a o których to stratach powód nie był informowany, także przemawia za ustanowieniem rozdzielności majątkowej między małżonkami. Niedopuszczalna jest sytuacja, w której rodzina kosztem środków przeznaczonych na jej utrzymanie odpowiadałaby za ewentualne zaciągnięcie zobowiązań przez pozwaną w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, co do których to zobowiązań powód nie miał żadnych informacji.

Nie może też ująć uwadze, że art. 52 § 2 zd. 2 in fine k.r.o. wskazuje na to, iż możliwe jest ustanowienie rozdzielności majątkowej z dniem wcześniejszym niż wytoczenie powództwa, w szczególności jeżeli małżonkowie żyli w rozłączeniu. To dodatkowo wskazuje, że konflikt pomiędzy stronami uniemożliwiający porozumienie oraz separacja faktyczna, wskazują na zasadność zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia.

Zastosowana przez Sąd Rejonowy regulacja prawna jest prawidłowa. Należy jedynie zaznaczyć, że podstawę prawną przyznania pełnomocnikowi z urzędu wynagrodzenia stanowi art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2368 ze zm.), jednakże konkretyzacja kwoty wynika z przywołanego rozporządzenia.

Dlatego też zarzuty apelacji są bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację jako bezzasadną należało oddalić.

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Lucyna Morys – Magiera